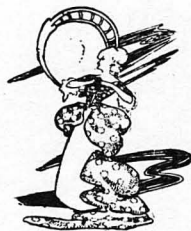

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ PIERRE LUGUET

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

‘Ο Ζάν Λεμπουσέ ήταν μάλλον μικροκομμωμένος. ‘Ανταθώς ή γυναίκα του, ή Ζερμαίν, ήταν ψηλή και κλιδομένη.

‘Ο Ζάν φοβότανε πολύ τους κλέφτες, τὰ φαντάσματα και τή... γυναίκα του!

‘Η Ζερμαίν δέν φοβότανε τίποτε στον κόσμο.

‘Ο Ζάν ήταν άρκετά έργατικός, αλλά άγαπίος και τὸ κρασί. ‘Η Ζοζεφίνα όμως δέν του επέτρεπε να πίνει, παρά μόνον δυο ήθελε αυτή.

‘Ο Ζάν λαχταρούσε να πηγαίνει τὰ βράδια σὲ μὰ ἀπὸ τὶς ταβέρνες ἔδου σύχαζε πρὶν παντρευτῆ.

‘Η Ζερμαίν όμως, όταν τῆς ζητούσε τὴν ἄδεια μετὰ τὸ φαγητὸ νὰ βγῆ λιγάκι ἔξω, τοῦ κλειδώνει τὴν πόρτα και τὸν ἀνάγκασε νὰ περῆ στο κρεβάτι νωρίς-νωρίς.

‘Ο Ζάν δέν θὰ ήταν τόσο ἰστοπαγμένος στὴ γυναίκα του ἂν δέν ήταν ἔτσι μικροκομμωμένος.

Μπορεῖ νὰ τῆ κανεῖς πὸς τοῦ ἐπεβάλλετο μετὸν ὄγκο τῆς... ‘Ανδρες!... ‘Αν θέλετε νὰ εἰσθε οἱ κρησάρια μέσα στο σπίτι σας, προσέξτε μὴν πάρετε γυναίκα πὸ ψηλὴ και πὸ δυνατὴ ἀπὸ σας... Διαλέγετε γυναίκες μικρότερες σας στο ἀνάστημα.

‘Ενας ἄνδρας πὸ ερωτεύεται μὰ γυναίκα πὸν πὸ ψηλὴ, πὸν πὸ σωματώδη ἀπὸ αὐτόν, εἶνε ἦδη ἕνας σκλάβος...

Μία μέρα ἔξω, ἡ Ζερμαίν ἀρρώστησε.

Καί μ’ ἔκπληξε ὁ Ζάν ἔβλεπε ἑπιπλωμένη στο κρεβάτι, ἔτσι ἀνίσχυρη και ἰστοπαγμένη, τὴν ἀπίστανε αὐτὴ γυναίκα.

Τώρα δέν μποροῦσε πειὰ νὰ τοῦ κλειδώνει τὸ βράδυ τὴν πόρτα.

Μὰ τί τὸ θέλος; Μήπως μποροῦσε νὰ βγῆ ἔξω; ‘Επρεπε νὰ μὴν κοιτᾶ στὴν ἀρρωστη, πλάι τῆς, βιδωμένος στο πλεφὸ τῆς!...

‘Αναγκάστηκε μάλιστα ὁ Ζάν νὰ πάρῃ ἄδεια γιὰ κάποιους μέρες ἀπ’ τὸ ἔργοστάσιο ἔδου δουλένε. Παρ’ ὅλες ὁμως τὶς προειλησεις του, ἡ Ζερμαίν χειρότερε διαρκῶς.

Τέλος ὁ πατρός εἶπε, ὅτι πρέπει, χωρὶς ἄλλο, νὰ μεταφερθῆ ἡ ἀρρωστη σὲ νοσοκομείο.

Δέν ήταν δυνατὸν νὰ θεραπευθῆ στο σπίτι. ‘Επρεπε νὰ κἀν μάνα ζεστά, ηλεκτρισμοὺς και τὰ ρέστα.

Χαρὶς λοιπὸν σ’ ἕνα συστατικὸ γράμμα πὸν ἔγραψε ὁ πατρός, ὁ Ζάν κατάρθωσε νὰ μεταφέρῃ σύντομα τὴ Ζερμαίν σ’ ἕνα νοσοκομείο.

‘Απὸ τὴν πρώτη βραδύ πὸν ἔμεινε μόνος, ὁ Ζάν ἔννοωσε τὸν ἑαυτὸ του ἐλεύθερο, πὸν ἐλεύθερο, σὴν νὰ εἶχε λιπωθεῖ ἀπὸ μὰ τρομαχὸ σκλάβι.

Βέβαια δέν ἦθελε ν’ ἀρρωστηθῆ και νὰ πεθάνῃ ἡ Ζερμαίν. ‘Αλλ’ ἀφοῦ ἡ τῆχ τάρφε ἔτσι, γιατί νὰ μὴν χαρῆ λίγο τὴν ἑλευθερία του;

‘Η Ζερμαίν θὰ γινόταν καλά, κατὰ πάσαν πιθανότητα, και θὰ γύριζε πάλι στο σπίτι. Νὰ λοιπὸν μὰ εὐκαιρία γιὰ τὸν Ζάν νὰ πῆ πάλι σὲ καμιά ταβέρνα, νὰ θυμηθῆ τὴν πρώτη του ζωὴ και νὰ ξεχάσῃ λίγο τὴ λύπη του γιὰ τὴν ἀρρωστητα τῆς γυναίκας του.

‘Ετσι λοιπὸν, κάθε βράδυ τώρα, ὁ Ζάν κατέβαινε σὲ μὰ γνωστὴ του ταβέρνα κα’ ἔπνε.

Στὸ νοσοκομείο τὴν ἐκαμένη πῆγανε ἀργά, τὶς ὄρες δηλαδὴ πὸν δέν δεχόντουσαν πειὰ ἐπισκέψεις γιὰ τοὺς ἀρρώστους. Κι’ αὐτὸ, γιατί κομμάτινε ὅλη τὴν ἡμέρα σχεδόν, κορμοσμένους ἀπ’ τὴν κρησάλη τῆς νύχτας και δέν πρόφτανε νὰ πῆ τὴν κανονισμένη ὥρα νὰ δῆ τὴ γυναίκα του. ‘Ετσι εἶχε μέρες και μέρες νὰ δῆ τὴ Ζερμαίν.

Μία μέρα κατάρθωσε νὰ φράσῃ στο νοσοκομείο τὴν ὥρα τὸν ἐπισκέψωνε. Μὰ ὁ θυρωρός, όταν τὸν εἶδε, τὸν ρώτησε:

- Τί ἐπιθυμετε, κύριε;
- Θέλω νὰ δῶ τὴ γυναίκα μου, ἀπεκρίθηκε ὁ Ζάν.
- Πῶς λέγεσαι ἡ γυναίκα σας;
- Ζερμαίν Λεμπουσέ.

— Ζερμαίν Λεμπουσέ;

— Μάλιστα.

‘Ο θυρωρός πήρε ἔξω, ἕνα βρος μελαγχολικὸ και πονετικὸ.

‘Αλλοίμονο, εἶπε, φθάνετε ἀργά, κύριε μου... ‘Η γυναίκα σας πέθανε τὴ νύχτα!

‘Ο Ζάν ἄρχισε νὰ τρέμει... νὰ τρέμει...

‘Η γυναίκα μου πέθανε; ἄρχισε νὰ τραυλίζει. Μὰ εἰσαστε βέβαιος;

— Ναι, καί, εἶπε ὁ θυρωρός, ἡ γυναίκα σας πέθανε! Κι’ ἐπειδὴ δέν ἦρθατε καθόλου νὰ τὴν δῆτε τόσες μέρες, τῆς ἔκαμαν τὴ νύχτα νεκροφῖα, τὴν ἔβαλαν σ’ ἕνα φέρετρο και πρόκειται νὰ τὴ στείλουν στο νεκροταφεῖο.

— Καί γιατί; γιατί δέν με εἰδοποιήσατε; ρώτησε ὁ Ζάν, με φωνὴ σιωπηλῆ.

— Γιατί; εἶπε ὁ θυρωρός. Γιατί, φαίνεται, δέν ἤξεραν τὴ διεύθυνσί σας. Κι’ ἔξ ἄλλου μήπως καθήσατε καθόλου στο νοσοκομείο τόσες μέρες; Μὰ μὴν κἀνετε ἔτσι. Κοιράγιο... Νὰ ποι θὰ μορφοσετὲ ν’ ἀκολούθησε τὴν κρηδαία τῆς.

Φαίνεται πὸς κα’ ὁ θυρωρός θ’ ἀγαπούσε πὸν τὸ κρασί και πὸς εἶχε πει ἀρεστὸ αὐτὴ τὴν ἡμέρα, γιατί ἡ μὴν του ήταν κατωκομῆνη και ἡ γλώσσα του μερδευότανε καθὸς μιλῶσε.

Μὰ ὁ Ζάν δέν τὸ εἶχε προσέξει αὐτὸ. ‘Ο Ζάν ἕνα πράγμα μόνον ἔννοαθε τώρα. ‘Οτι εἶχε πεθάνει ἡ γυναίκα του!... Εἶχε πεθάνει στο νοσοκομείο διλομύναχη, ἐνὸ αὐτὸς κρησάπνε...

‘Α, ήταν φοβετὸ... φοβετὸ!...

‘Ο Ζάν καταρίσταν τώρα τὸν ἑαυτὸ του, γιατί δέν μπόρεσε νὰ συγκρατηθῆ κα’ ἔτρεξε στὴν ταβέρνα μιλῆς ἡ Ζερμαίν πῆγε στο νοσοκομείο.

Αὐτὸς ὁ μικροκομμωμένος, ὁ ἀδύνατου χωροπῆρος ἀνθρωπάκος, πὸν ἔνωθε ἕνα εἶδος φόβου μπροστὰ στὴ γυναίκα του, εἶχε τώρα τὴν ἐντύπωση, ὅτι ἔμεινε χωρὶς προστασία και χωρὶς καμιά σπογγὴ στον κόσμο...

Συμπρωμένος, με σικρὸ κεφάλι, με τὴν καρδιά γεμάτη λύπη και τῶφει, ἄρπνε νὰ τὸν ὀδηγήσουν στο νεκρὸ θάλαμο τοῦ νοσοκομείου, ἔκει πὸν ἔβαζαν τοὺς νεκρούς.

‘Εκείνη τὴ στιγμή ἀκριβὸς τέσσερες ἄνδρες σήκωναν ἕνα φέρετρο.

— Εἶνε τῆς Λεμπουσέ; ρώτησε.

— Ναι, ποὺ ἀπάντησαν.

‘Ο Ζάν ἀκολούθησε ἔσπαστο με καρδιά σπαραγμένη.

Πέρασαν ἀπὸ τοὺς κρησικωτέρους δρόμους τῆς πόλεως, ὑστερα ἀπὸ τοὺς πὸ ἀποκέντρους και φράσανε τέλος στο νεκροταφεῖο.

‘Εκεῖ οἱ τέσσερες ἄνδρες ἀκοιμητησαν τὸ φέρετρο κάτω, ἕνας παπῆς μουσιούρισε δυὸ—τρία λόγια κα’ ἔπειτα ἔδσανε τὸ φέρετρο με μακρὸν σχοινά, τὸ κατέβασαν μέσα στο λάκκο και τὸ σκέπασαν γογγῶρα—γογγῶρα με χῶμα.

Αὐτὸ ήταν ἔδλο!... ‘Εθαπαν τὴ Ζερμαίν μπρὸς στο μάτια του Ζάν, χωρὶς αὐτὸς νὰ τὴν ἰδῆ γιὰ τελευταία φορὰ, ἀφοῦ τὸ φέρετρο ήταν κρηρωμένο, χωρὶς νὰ τῆς δώσῃ ἕνα φίλημα.

‘Ακούμπησε στο γέφυρι κα’ ἄρχισε νὰ κλαίει...

χωρὶς νὰ στολισθῆ μ’ ἕνα λουλοῦδι τὸ νεκρὸ τῆς...

‘Οταν ἔφυγε ἀπ’ τὸ νεκροταφεῖο, δέν τοῖκανε καρδιά νὰ γυρῆ στο σπίτι. Γύρισε σποὺς ἰδρύμους, χωρὶς νὰ ἔξῃ πὸν πηγαίνει. Κατάκοπος, ἀκοιμητὸς σ’ ἕνα γέφυρο τοῦ Σπρωῖνα κα’ ἄρχισε νὰ κλαίει. Κατὰν τραβῆξε γιὰ τὸ σπίτι του, κοκκοσμένος, ἀποκοιμημένος, ἀγνώριτος.

Οἱ γείτονες παρεξήνηθηκαν και τὸν ρώτησαν τί ἔχει.

Τοὺς τὰ εἶπε ἔδλο κα’ ἄρχισε νὰ κλαίει.

Προσπάθησαν νὰ τὸν παρηγορήσουν με τὰ συνθηθειμένα μάτια λόγια κα’ ὑστερα ἔφυγαν...

‘Οταν ἔμεινε μόνος, ὁ Ζάν πῆγε κα’ ἔπεσε στο κρεβάτι του, ἔτσι ντυμένος ὅπως ἦταν...

‘Ετσι λοιπὸν, ἡ Ζερμαίν εἶχε πεθάνει... Καί πὸς; Στο κρεβάτι ἐνὸς νοσοκομείου, διλομύναχη, σχεδόν ἔχρασιμένη. Καί τὸ πὸ φοβερὸ εἶνε, ὅτι τῆς εἶχαν κἀνε και νεκροφῖα.

‘Ετοχὴ Ζερμαίν!... Καλὰ τὸν προφύλαγε τόσον καιρὸ ἀπὸ τὸ κρασί. Μὰ τώρα, τί θὰ γίνῃ πὸν κἀνε αὐτῆ; Γιὰ νὰ ξεχάσῃ τὶς τῶ

φεις και τον πόνο του, ο Ζάν θα πίνη, θα πίνη, θα πίνη όσο δεν ξ-
πνε ποτέ στη ζωή του...

Θά ξημερώνεται στις ταβέρνες...
Με τή σκέψη αυτή, σάν να παρηγορήθηκε λίγο ο Ζάν. Καί, κατα-
κουρασμένος όπως ήταν, άποκομήθηκε βαρειά.

'Αλλά τό πρωί, κατά τις όχτώ, μιά γνωστή φωνή, θημομένη και
βραχνή, τον ξύπνησε άπτόμους.

Μιά φωνή που έλεγε :
— 'Α, παλινδρόμισε !... 'Ετσι λοιπόν, έπωφελείσα από την ά-
πουσία μου και μετρολογάς; Μεθοκάπας τις νύχτες και τό πρωί δεν
έχεις ξιπνιμό !...

'Ο Ζάν στις άρχες νόμισε ότι εινε θύμα κάποιου έγκώλου, αλλά
νά, εκεί... εκεί μπροστά του στεκότανε ολόζωντανη ή Ζερμαίν, ή
γυναίκα του, που την είχε θάψει χθές μπροστά στά μάτια του !...

'Ο Ζάν έμεινε ασάλευτος, κυτάζοντας με γοργλωμένα μάτια τό
τρομερό αυτό φάντασμα. Θέλησε να ψυχιστεί μιά προσευχή, μιά δεν
μπόρεσε.

— 'Ετσι λοιπόν, έξακολούθησε ή βραχνή φωνή, έτσι, καουόργε.
αράλιονες, νόμίζες πώς δεν θά ξαναγυρίσω ποτέ ; ; ; ;

Τέλος ο Ζάν κατόρθωσε να ψυχισθεί :
— Συνώμιον !... 'Αλλά... 'Αλλά... ήρθα στην κηδεία σου...
— Στην κηδεία μου; ούφλαξε τό φάντασμα. Στην
κηδεία μου ; ; ; Τι λές, παληροθύτατα ; ; ; ;

Και ώριμσε επάνω στό Ζάν, ζητώντας να τον πεί-
ξή κάπως άπό τό κρεβάτι, να τον κοιμηάτιση. 'Ο
Ζάν, προυντας όλος, προσπαθούσε να σωθή. Τά
δόντια του χτυπούσαν, τά μέλη του ήταν παγωμένα.

Μά σε μιά στιγμή, χωρίς να ξέρη καί αυτός πώς,
κατόρθωσε να ξεφύγη από τό τρομερό χέρια του
φραντάσματος.

Πετάχτηκε τότε στό δρόμο έξαλλος, κατάλοιπος,
καταροισαγμένος, φρονάζοντας :
— Βοήθεια !... Βοήθεια !... 'Η γυναίκα μου που
την έθαβα χθές, βρουκόλασσε καί ήρθε να μέ πνίξη !
'Ενας άσπινόσιος έτρεξε και τον συγκράτησε. Τόν
ώδηγησαν στό τιμια.

Έκει έξακολούθησε να φωνάζη :

— Τό φάντασμα της γυναίκας μου ήρθε να
με πνίξη, σάς λέω !... 'Ηρθε και με τραβούσε !... Ναι...
τό φάντασμα της Ζερμαίν... Της Ζερμαίν Λεμουσέ...
Της Ζερμαίν που πέθανε χθές στό νοσοκομείο της
'Αγίας Μαρίας. Την έθαβαν χθές τό άπόγευμα. Και
σήμερα τό πρωί ήρθε να μέ πνίξη... 'Ηρθε και με
τραβούσε... Σώστε με !... Σώστε με !...

'Από τό τιμια μπλεφώνησαν άμέσως στό νοσο-
κομείο της 'Αγίας Μαρίας για να μάθουν τί είχε
συνβεί. Κι' άπό τό νοσοκομείο νύχτα έδωσαν την πλη-
ροφορία, ότι την προηγούμενη νύχτα είχε πεθάνει
πράγματι εκεί κάποια 'Ιωσηφίνα Λεμουσέ, την ό-
ποία έθισαν τό άπόγευμα. Μά άλλη άρρωστη, ή
Ζερμαίν Λεμουσέ είχε γίνει καλά καί είχε φύγει έ-
κείνο τό πρωί !...

Μά ο Ζάν δεν καταλάβαινε τίποτε άπό όλα αυτά.
Έλεγε τρελλάθει !
Και τον ώδηγησαν στό φρενοκομείο...

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΙΣΤΟΡΗΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

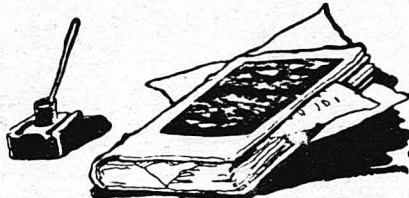
'Ο 'Αγγλος συγγραφέυς Τζόνσον γεμιάτσε μιά φορά στό σπίτι
μιάς κυρίας, ή όποία ήταν φανατική δημοκράτης και ή όποία καπ' όλη
τή διάρκεια του γευμάτου, δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να -ου μιλιά
για τά ίσα δικαιώματα όλων των ανθρώπων. 'Ο Τζόνσον, της άπαν-
τούσε μονοούλλαβα, με την έλπίδα ότι ή συνομιλήτριά του θά άριε
έλι τέλος αυτό τό θέμα και θάήραξε καμιά άλλη, πού ένδιαφέρονα
σύζήτηση. 'Επειδή όμως ή κυρία είχε πάρει δρόμο και δεν σταματούσε
με κανένα τρόπον, ο συγγραφέυς στην απελπισία του, σημάθηκε από
τό τραπέζι και παρακάλεσε τον 'Αρχηπ που τούξ έσεκρίριζε να πάρη
την θέα του και να φράξ τό φαγητό του.

— 'Αλλά, μιστερ Τζόνσον, τί εινε αυτό που κάνετε; ρώτησε ή
κυρία καπάκλαρη.

— Δεν κάνω τίποτε, κυρία μου, άπάντησε ο συγγραφέυς. 'Απλού-
στατα έφαρωόσω στην πράξη τις θεωρίες σας περί ίσων δικαιωμάτων
όλων των ανθρώπων !...

ΠΟΥΛΙΑ... ΥΙΟΘΕΤΟΥΜΕΝΑ

'Ενας όνομαστός φυσιοδίφης αναφέρει,
ότι τά πουλιά επηγουίνους, τά όποία ζούν
κατά κοπάδια στις πολικές περιοχές, δεν
βρούν ξένους νεοσούς, τούς παίρνουν στη
φωλιά τους και τούς υιοθετούν, τρέφοντας
τους και ύπεροασίζοντάς τους άπό κάθε
έχθρική επίθεση.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΜΙΑΣ ΑΧΑΡΙΣΤΗΣ

Κατά τά μέσα του 18ου αιώνος, μιά ευγενής Γαλλίς, όνόματι 'Ιω-
άνα ντε Πασσύ, άφού χήρεψε και δεν μπορούσε να ύποφέρει τον
κόμο και τον θόρυβο, άποφάσισε ν' άποσπρή σε κανένα ήσυχο μέ-
ρος και να περάση εκεί την ύπόλοιπη ζωή της.

Κλείστηκε λοιπόν σ' ένα μοναστήρι, όπου ύπρχαν και πολλά κο-
ρίτσια καλών οικογενειών, τά όποία έδιδάσκοντο από τις μοναχές
διάφορα ύφέλιμα και χρήσιμα πράγματα.

Μεταξύ των κοριτσιών αυτών, ύπρχε και μιά, ή όποία τις ξε-
περνούσε όλες με την έξυπνάδα και την ετοιμότητα του πνεύματός
της, ακόμα δέ και με την άπλότητα των τρόπων της και την ύπόκομη
συμπεριφορά της.

'Η Γαλλίς άρχόντισσα συμπάτησε άμέσως την 'Εριέττα —αυτό
ήταν τό όνομα της κόρης— και έπειδή νόμισε ότι ανταποκρίνεται κι'
εκείνη στα αισθήματά της, άρχισε να της φρονέται σάν να ήταν παιδί
της. Σιγά—σιγά μάλιστα μεγάλωσε τόσο ή αγάπη της για την 'Ε-
ριέττα, ώστε άποφάσισε να την κάνει γενική κληρονόμο της, για να
της κηθή έτα περισσότερο τό ήλιο και να την καταστήσει σε με-
γαλύτερο βαθμό άξια της σωματείας της.

Μιά μέρα μάλιστα της έδειξε ένα κώδιο γεμάτο
πολιτικούς λίθους, που άστραφταν μέσα στη θύρη
τους και της ύποσχέθηκε να της τό χάριση μαζί με
πολλά άλλα κοσμήματα, αν έξακολούθουσε να δείχη
την ίδια αγάπη και ύπακοη απέναντί της.

'Η κωλονάρδη όμως αυτή πράξε της κ. ντε Πασσύ
είχε όλέθρια άποτελέσματα. 'Η 'Εριέττα, μόλις άντι-
κρούσε τά ύπεροχα έκενα κοσμήματα, κατέληξε ή
άμέσως από τίς μανία της πολιτείας και την έπαυ-
μα της έπιδείξεως.

Δεν σκεφτόταν καί δεν όνειροτολούσε πεία, παρά
τή στιγμή που θ' άποκοίτουσε τά πολύτιμα περφόδια
της γενναίωνης άρχόντισσας, τή στιγμή που θά τά
φορούσε και θά θάπτονε τά μάτια των αντίηλων
της και των νέων που την φλερτάριζαν.

Σιγά—σιγά όμως ή σκέψη αυτή της έγινε έμμονη
και δεν μπορούσε με κανέναν τρόπο να ήσυχάτη.
Κοιχόταν άπό μιά άσπρη άνυπομονησία και της ή-
ταν άόλινα να ξαναβρή την γαλήνη που είχε πριν
ιδή τά στολίσια της άρχόντισσας.

Συγχρόνως, έπειδή φοβόταν μήπως ή μεταβολή
της διαγωγής της γίνη άντιληπτή από την κ. ντε
Πασσύ και αναφέρει την ύπόσχεσή της, άποφάσισε
να καταύγη στό έγκλημα, για να τελειώνη μιά για
πάντα.

'Η άρχόντισσα, που της είχε φυσικά πολλή έμπ-
πιστοσύνη, την έπαινε τις περισσότερές ώρες μαζί της
και την κρατούσε να της κάνει συντροφιά στό γεύμα
και στό δείπνο.

Μιά νύχτα λοιπόν, ή άχάριστη κόρη, βρήκε την
ευκαιρία κι' έραξε κρυφά μέσα στό φαγητό της
προσπάτος της ένα δηλητήριο, και τό σκόπε να την

θανατώση.
Πραγματικά, δεν έπέρασε πολλή ώρα και ή κ. ντε Πασσύ κατε-
λήφη από δυνατούς πόνους κι' άρχισε να χτυπάται και να φωνάζη,
ζητώντας βοήθεια.

Οι άνθρωποι του μοναστηριού έσπευσαν άμέσως κοντά της, της
έδωσαν τις πρώτες βοήθειες και έδιορίσησαν κατόπιν τό μαρτύρο, ο
όποιος εύτυχώς έφτασε έγκαιρώς και κατόρθωσε να σώση τή δηλη-
τηριασμένη γυναίκα.

Συγχρόνως άνεκαλήφθη, ότι ατία του κακού ήταν τό δηλητήριο
και ότι δρόστος της δηλητηρώσεως ήταν ή νεαρή προστατευόμενη
της κ. ντε Πασσύ. Μολαταύτα ή κωλονάρδη άρχόντισσα παρακάλεσε
να μην καταδιωχθή ή δηλητηρούσάτρια. Διέταξε μόνον να την δει-
γήσουν μπροστά της και της είπε με φωνή γλυκιά και λιπηρή :

— Καταλαβάνω, κόρη μου, ότι τό φταίξιμο γι' αυτό που έγινε τό
έχω έγώ. Δεν έβρισκε να σου δείξω καθόλου τά περφόδια μου, ή
άφου σου τά έδειξα, έπρεπε να σου τά χαρίσω άμέσως. 'Εν πάση
περιπτώσει, έπειδή σου άρεσαν τόσο πολύ, σου τά προσφέρω ως δώρο
και σε παρακαλώ να μ' άφήσης να ζήσω τά χρόνια που μου μένουν,
χωρίς να έπαυολευθής ξανά τή ζωή μου...

Τά λόγια αυτά, τά τόσο άνεξίκακα, της μεγαλόνηχης γυναίκας
στην ένοχη, ώστε από την ταραχή της, την
ντροπή της και τις τύψεις της συνειδησεώς
της έπεσε άμέσως άρρωστη και σε λίγον
καιρό πέθανε από μαρσαδιά...

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ

- Γενναίωπο φεγγάρι κλάδευε και μέρα
μην ξετάξης.
- 'Όλο τό Μάρτη τον ροβίμα κι' ός
τ' 'Απριλιού τις δεκαοχτά.
- Χαρά στα Γένια τά σπαγιά, τά Φώτα
χουσιμένα.